

SE DIG INTE OM

EN BOK AV

IA Winter

PROLOG

Regnet föll i tunga droppar, smattrande mot asfalt och tak.
Staden sov, men någon rörde sig genom natten. Skuggor dansade mellan gatlyktorna, siluetter som försvann så fort man försökte fästa blicken på dem.
Han stod där, dold i mörkret, betraktade henne på avstånd.

Så länge hade han väntat.
Så länge hade han planerat.

Hon visste det inte än, men det här var kvällen allt skulle förändras.
Snart skulle hon förstå.
Snart skulle hon minnas.

KAPITEL 1

Ett skrik undslapp Nina, fyllt av ren skräck och desperation, när de starka armarna slet henne bakåt.
Zack skällde ursinnigt, hans tänder glimmade till i det svaga gatlyktans sken innan allt förvandlades till ett kaos av regn, skuggor och den råa känslan av maktlöshet.
Hon kämpade, slog och sparkade, men världen runt henne krympte snabbt, som om hon sögs in i ett mörker hon inte kunde fly ifrån.
De kalla armarna snärjde sig runt henne, likt rep som drogs åt för varje sekund.
Hennes andetag blev ytliga, nästan panikslagna, och varje försök att skrika fastnade i halsen. Hon kämpade, vred sig och försökte slita sig loss, men det var som att slå mot sten. Adrenalinet pumpade, men kroppen lydde inte – varje rörelse kändes tyngre, långsammare, som om mörkret själv försökte dra henne djupare ner.
Regnet fortsatte att falla, varje droppe som en nål mot hennes hud.
Zack var där – hon kunde höra honom, känna hans desperation.
Han hoppade, skällde och kastade sig mot hennes angripare, men ett hårt ljud ekade genom natten, och plötsligt blev det tyst.

Hon visste inte vad som hänt honom, men rädslan för hans skull var lika stark som rädslan för sig själv.

Hennes ansikte pressades ner mot den kalla, våta marken.

Smärtan sköt från axlarna ner längs ryggen, och den metalliska smaken av blod fyllde hennes mun när hon bet sig i läppen för att inte ge efter.

Tårarna blandades med regnet, och mörkret överväldigade henne, tills allt blev ett töcken av ljud, ljus – och en obönhörlig känsla av maktlöshet.

Sakta blev världen suddig, som om den långsamt smälte bort.

Zack.Skriket.Regnet

Allt försvann in i ett tomt, kallt mörker som omslöt henne helt.

Hon vaknade någon gång senare i ett stilla rum, med en svagt surrande maskin vid sin sida.

Luften var steril och kylig.

En vass, metallisk smak fyllde hennes mun – blod.

Varje andetag var tungt, laddat med den krypande, odefinierbara rädslan som låg kvar efter det som hänt.

Hennes kropp värkte, men det var ingenting mot den tomhet som långsamt växte inom henne.

Nina vaknade långsamt, som om hon kämpade sig upp från djupet av en mörk dröm.

Ljuset var bländande.

Hon blinkade mot det vita taket ovanför sig, försökte fokusera. Var var hon?

Inget regn. Ingen skräck.

Bara en obehaglig stillhet som omslöt henne.

Kroppen kändes tung och öm.

Hon rörde försiktigt på fingrarna – varje rörelse skickade en våg av smärta genom axlarna och ryggen.

Med ansträngning satte hon sig upp och såg sig omkring.

En sjukhussäng.

Sterila dofter av antiseptika.

Det låga surrandet från medicintekniska apparater.

Hennes hjärta slog snabbare när minnena flöt tillbaka – skrik, våld, rädsla.

En våg av panik sköljde över henne.

Var det sant? Hade det verkligen hänt?

Hon försökte minnas, men tankarna var dimmiga, fragmenterade.

Som att försöka fånga sand mellan fingrarna – varje gång hon trodde att hon hade ett grepp om en tanke, rann den bort.

Med en darrande hand rörde hon vid sina läppar. Smaken av blod var fortfarande där – en bitter påminnelse om det som hänt.

Hon andades djupt, försökte samla sig.

Hade hon blivit attackerad? Och Zack – var han okej?

Frågorna snurrade i hennes huvud, och hon tvingade sig att fokusera.

Hon behövde svar.

Just då öppnades dörren, och en kvinna i vit sjuksköterskedräkt klev in.

Hennes ansikte var vänligt men ögonen bar på något sorgset.

Hej, Nina, Du är på sjukhus," sade hon med mjuk röst.

"Du har varit med om en traumatisk upplevelse, men du är säker nu.

Vi tar hand om dig."

Nina försökte tala, men orden fastnade i halsen.

Sjuksköterskan såg på henne med medkänsla. "Du har fått hjälp, och vi kommer att se till att du får den vård du behöver för att återhämta dig."

"Zack... min hund?" stammade Nina, rädslan grep tag i henne.

Sjuksköterskan nickade lugnande.

"Din granne tog hand om honom.

Han är säker, och vi kan ordna så att du får träffa honom snart."

Lättnaden som först sköljde över Nina var nästan för mycket att hantera.

Men den var snabbt ersatt av en ny oro – vad hade egentligen hänt?

Hela hennes kropp var fylld av frågor som hon inte visste om hon var redo att

konfrontera.

"Kan du berätta vad som hände?" frågade sjuksköterskan försiktigt, men Nina kände hur orden fastnade i hennes hals.

Hon ville förstå, men var rädd för vad hon skulle finna om hon grävde för djupt.

I stället för att svara, lutade hon sig tillbaka mot kudden, stängde ögonen och försökte stänga ute tankarna som hotade att överväldiga henne.

Hela världen kändes upp och ner, och hon visste att det skulle ta tid att få allt att bli normalt igen.

Men mitt i nattens tystnad kände Nina plötsligt en kyla sprida sig längs ryggen, som om någon stod alldeles bakom henne, hon försökte ignorera känslan, men den obehagliga viskningen som tycktes eka i mörkret fick hennes hjärta att slå snabbare.

En lätt beröring på hennes axel fick henne att rycka till, och innan hon visste ordet av det, skrek hon av skräck.

Hon snurrade runt, andan i halsen – men där fanns ingen.

Nina drog en flämtning av lättnad, men oron försvann inte.

Den fortsatte att hänga över henne som en mörk skugga, alltid närvarande, även om inget fanns där att se.

Nina vaknade med ett ryck, hennes hjärta bultade hårt. I det dämpade ljuset från sjukhusrummets gryningsskimmer såg hon en mörk figur stå vid fotändan av sängen och iaktta henne.

En svag skräck for genom henne innan hon insåg att det var en läkare – en ny, okänd läkare som betraktade henne med en skarp men vänlig blick.

"God morgon, Nina," sa han med låg röst. "Förlåt om jag skrämde dig.

Jag är Dr. Eriksson, den nya läkaren här.

Jag kommer att ta hand om dig från och med nu."

Hans röst var lugnande men samtidigt granskande, som om han försökte läsa

något djupt inom henne.

Nina nickade, fortfarande omtöcknad och känslig för varje ljud och rörelse omkring henne.

Dr. Eriksson gick fram till hennes säng och satte sig på en stol bredvid henne.

"Jag vet att du har gått igenom en svår händelse och att dina minnen är lite fragmenterade. Vi kommer att ta det långsamt, ett steg i taget," förklarade han.

Nina kunde inte skaka av sig känslan av obehag, som om hela rummet var mättat av minnen som hon inte kunde fånga. Hon sneglade ner på sina händer, som fortfarande kändes stela och svaga.

"Jag... jag kommer inte ihåg vad som hände.

Bara bitar," sa hon med en röst som kändes främmande, spröd och avlägsen.

Dr. Eriksson nickade med förståelse och fortsatte att tala lugnt.

"Det är helt normalt. Kroppen och sinnet reagerar på sina egna sätt efter en sådan upplevelse.

Minnesförlust är ofta ett sätt för hjärnan att skydda sig från det som kan vara för smärtsamt att bearbeta på en gång."

Hon stirrade på honom, försökte förstå hur hon skulle ta sig igenom allt detta.

"Och vad händer nu?" frågade hon, hennes röst nästan viskande.

"Nu fokuserar vi på att du ska få återhämta dig, sakta men säkert.

Vi har psykologer här som kan hjälpa dig att bearbeta minnena när du är redo, har du Zack som väntar på dig," la han till med ett litet leende.

Hennes hjärta mjuknade något vid tanken på Zack, men den där obehagliga känslan av rädsla låg fortfarande och skavde.

Att se honom igen skulle ge henne tröst, men frågan om vad som egentligen hänt den kvällen skugglade över allt annat.

Prover skulle tas, och sedan hade polisen hört av sig och ville komma på besök och förhöra Nina igen.

Dr. Eriksson log stillsamt, men hon såg oron i hans ögon när han förklarade nästa steg.

"Vi behöver ta några fler prover, Nina," sa han mjukt. "Det är för att säkerställa

att vi inte missat något och för att hjälpa dig att läka så fort som möjligt.

"Hon nickade, fast besluten att ta sig igenom det här, även om det kändes som att hon klättrade uppför en brant, osynlig vägg.

Efter att proverna tagits lämnade Dr. Eriksson henne ensam en stund.

Någon timme senare knackade det på dörren, och en man och en kvinna i civilkläder steg in i rummet.

Deras uppsyn var professionell men varsam, som om de förstod att varje ord behövde vägas försiktigt.

"God morgon, Nina," sa den manlige polisen och satte sig på stolen bredvid sängen.

"Jag heter Anders, och det här är min kollega, Sara.

Vi är här för att prata med dig om vad som hände den där kvällen.

Vi vet att det är svårt, och vi kommer att ta det i din takt.

Nina kände sig plötsligt liten och sårbar, men hon nickade ändå.

Någonstans inom sig visste hon att detta var nödvändigt – att det enda sättet att återta kontrollen över sitt liv var att möta det som hänt, steg för steg.

Anders lade fram en anteckningsbok och en penna och gav henne ett lugnande leende.

"Vi kommer inte att pressa dig på detaljer.

Berätta bara vad du minns, om du känner dig redo."

Nina svalde och slöt ögonen, försökte samla sina tankar.

Fragment av minnen skymtade förbi – det kalla regnet, Zacks skällande, de starka armarna som hållit fast henne, smaken av blod i munnen.

"Jag minns bara... delar," sa hon försiktigt.

"Det var mörkt, regnigt... och så Zack.

Han var där, skällde, men sen..." Hennes röst brast, och hon tog ett djupt

andetag.

Polisen Sara sträckte fram en hand och lade den försiktigt på hennes arm.

"Det är okej, Nina. Vi är här för att stötta dig. Ta den tid du behöver."

Hon öppnade ögonen, kämpade mot tårarna och tvingade sig att tala igen.

"Jag vet inte hur länge det pågick.

Jag minns bara att jag försökte... kämpa emot, men det var som om... som om jag inte kunde göra något."

Anders skrev tyst i sin anteckningsbok, och Sara nickade förstående.

"Du gör det bra, Nina. Bara det här hjälper oss.

Vi kommer att göra allt vi kan för att hitta den som gjorde det här mot dig."

Nina kände en liten gnista av styrka tändas inom sig.

Hon visste att vägen till läkning skulle bli lång, men hon hade bestämt sig för att gå den – för sig själv, för Zack, och för att se till att ingen annan skulle behöva gå igenom det hon gjort.

En sjuksköterska dök upp i dörröppningen med ett milt men bestämt uttryck.

"Ursäkta mig," sa hon vänligt men professionellt till poliserna, "men vi behöver låta Nina få vila nu.

Hon har varit igenom mycket, och läkaren har bett oss att ta några fler prover."

Anders och Sara bytte en snabb blick och nickade förstående. "Självklart," sa Anders, reste sig och lade försiktigt handen på Ninas axel. "Vi är här för dig, Nina. Ta hand om dig, och vi kommer tillbaka när du är redo."

Sara gav henne ett sista, uppmuntrande leende. "Kom ihåg, du behöver inte göra det här ensam. Vi tar det när du känner dig stark nog."

När de lämnat rummet kunde Nina äntligen släppa ner axlarna. Den lättnad hon känt när poliserna gått ersattes dock snabbt av en ny våg av utmattning. Hon var både fysiskt och mentalt utmattad, som om varje cell i hennes kropp skrek efter vila men samtidigt kämpade mot kaoset som stormade inom henne.

Sjuksköterskan gick fram till hennes sida och ställde försiktigt en bricka med provrör och nålar på bordet bredvid sängen.

"Jag vet att det är mycket nu," sa hon med en varm ton i rösten.

"Men vi vill bara försäkra oss om att du får den bästa vården.

Vi ska göra några tester till, och sedan ska vi låta dig vila ordentligt."

Nina nickade svagt, för trött för att säga något. Sjuksköterskan var varsam, och snart hade hon tagit de prover hon behövde utan att Nina knappt märkte det. Efter att proverna var tagna och sjuksköterskan hade lämnat rummet, sjönk Nina djupt ner i sängen och blundade.

Minnesfragmenten fortsatte att snurra i hennes huvud, men tröttheten tog överhanden, och snart gled hon in i en orolig sömn.

Rummet var stilla, endast de mjuka pipen från maskinerna hördes i bakgrunden.

Ninas ansikte var avslappnat, men hennes kropp rörde sig ibland oroligt, fångad i en dröm eller kanske ett minne.

Dörren till rummet öppnades tyst, nästan omärkligt, och en gestalt smög sig in.

Främlingen var klädd i mörka, diskreta kläder som smälte in i rummets svaga ljus.

Personen rörde sig med försiktighet, som om den inte ville väcka henne eller lämna något spår efter sig.

En huva täckte huvudet, och ansiktet doldes delvis av skuggor.

Den enda ledtråden till främlingens identitet var ett par intensiva ögon som lyste av något som kunde vara nyfikenhet, skuld eller ren bestämdhet.

Gestalten stannade vid fotändan av sängen och stod stilla i några sekunder, betraktade Nina när hon låg där.

En hand sträckte sig långsamt fram, men den tveksamma rörelsen stannade i luften, som om personen inte visste om det var rätt att fortsätta.

En mobiltelefon dök upp ur fickan, och främlingen tog en bild av Nina som låg i sin säng.

Ett tyst klick följdes av ett kort ögonblicks stillhet innan gestalten backade några steg mot dörren. Men precis när personen skulle lämna rummet, rörde sig Nina oroligt och mumlade något i sömnen.

Gestalten stelnade till, stod kvar i mörkret, hjärtat bultande. Personen höll andan, som om varje ljud kunde avslöja deras närvaro.

Sekunden kändes som en evighet innan Nina åter föll in i djup sömn.

Främlingen smög sedan ut genom dörren, lika tyst som den hade kommit.

Vem var denna person? Och vad ville de egentligen med Nina?

Nina ryckte till och satte sig plötsligt upp i sängen.

Rummet var halvmörkt, endast det svaga ljuset från korridoren silade in genom dörrspringan. Hennes hjärta slog hårt när en konstig, svårdefinierbar doft till hennes näsborrar – en blandning av något sött och kemiskt som inte hörde hemma i sjukhusets sterila miljö.

Hon såg sig omkring, ögonen svepte snabbt över rummet.

Allt verkade vara som vanligt: stolen där poliserna suttit tidigare stod kvar, brickan med använda provrör på nattduksbordet, och monitorn vid hennes sida blinkade stadigt.

Men doften hängde envist kvar, som en skugga av något främmande.

Nina drog ett djupt andetag, försökte samla sig. Kanske var det bara hennes trötta sinne som spelade henne ett spratt.

Men när hon lade sig tillbaka på kudden och försökte blunda, kom doften tillbaka, ännu starkare. Det var som om den kröp in i hennes medvetande och väckte en obehaglig känsla av fara.

Hon satte sig upp igen, denna gång med ett oroligt hjärta.

Något var fel.

Hon sträckte sig efter larmknappen vid sidan av sängen, men precis innan hon nådde den hörde hon ett svagt ljud – som en viskning, eller kanske bara vinden från korridoren. Det fick henne att stelna till.

"Hallå?" Hennes röst var svag, knappt mer än en viskning.

Ingen svarade.

Det gick en kall kår längs hennes ryggrad.

Hon försökte skaka av sig känslan av paranoia, men den vägrade släppa taget. Vad var det som pågick?

Nina blev rädd, doften kändes bekant.

Hennes andning blev ytlig och snabb.

Den konstiga och obehagliga doften väckte något inom henne.

Det var som en svag viskning från hennes minnen, något hon inte kunde placera men som kändes för bekant för att ignorera.

En kall rysning kröp längs hennes ryggrad när hon försökte förstå var hon känt igen den förut.

Doften var söt men hade en underton av något skarpt och kemiskt – nästan som rengöringsmedel blandat med metall.

Hennes tankar rusade, och hon kände hur paniken började klättra upp inom henne.

Det var som om hennes kropp visste något hennes sinne ännu inte kunde fånga upp

"Den här doften..." mumlade hon för sig själv, hennes röst darrade.

Det var inte första gången hon känt den.

Minnesfragmenten från den kvällen i regnet fladdrade förbi som mörka, trasiga bilder. Hon mindes inte mycket, men det här... doften hade funnits där.

Den var en del av det kaos som omslöt henne, en del av något fruktansvärt.

Nina sträckte sig långsamt efter larmknappen igen, denna gång med skakande händer. Men precis innan hon tryckte på den hörde hon ett svagt ljud, som om någon eller något rörde sig utanför dörren.

Hon höll andan, lyssnade intensivt, och insåg att hon inte längre var ensam i sin fruktan.

Ninas blod frös till is när orden nådde hennes öron.

Det var som en viskning, knappt hörbar men ändå tillräckligt tydlig för att få

varje muskel i hennes kropp att stelna.

"I want to Ravish you" Rösten var låg, raspig och fylld av en oroande intensitet.

Det var som om den kom från ingenstans och överallt samtidigt, vilket gjorde det omöjligt att avgöra varifrån den kom.

Hennes ögon vidgades i skräck, och hon pressade sig mot sänggaveln.

Hjärtat slog så hårt att hon var säker på att den som talat måste höra det.

Adrenalinet rusade genom hennes kropp, men hon var oförmögen att röra sig.

Ett skrapande ljud hördes från korridoren, som om någon drog något tungt över golvet. Doften blev plötsligt starkare, nästan kvävande, och Ninas mage knöt sig i ren fasa.

Hon ville skrika, springa, göra något, men kroppen lydde henne inte.

Istället satt hon där, låst av sin egen rädsla, medan tystnaden återigen lade sig över rummet som ett täcke.

Men hon visste en sak med säkerhet nu – någon eller något hade varit där. Och de hade inte lämnat.

Plötsligt bröts tystnaden av ett ljud som fick Ninas blod att frysa till is.

Det var ett dovt, gurglande läte, nästan som om någon försökte dra ett sista andetag men misslyckades.

Ljudet ekade genom det mörka sjukhusrummet, till synes omöjligt att placera – som om det kom från alla håll samtidigt.

Nina kände hur hjärtat skenade, adrenalinet pumpade i hennes ådror.

Hon stirrade mot dörren, förväntade sig att någon eller något skulle träda in, men inget hände.

Istället blev det plötsligt knäpptyst igen, så tyst att hon kunde höra sitt eget hjärta dunka i öronen

Ljudet kom igen, denna gång närmare, ett djupt, rivande ljud som lät som metall mot glas. Hon vände sig mot fönstret med andan i halsen, men gardinerna var fördragna.

Trots det kunde hon svära på att hon såg en svag skugga röra sig där ute, som om någon stod och väntade på andra sidan.

"Vem där?" Hennes röst var skakig, men hon försökte låta mer samlad än hon kände sig. Blicken svepte snabbt över rummet, letade efter något att använda som skydd, men allt hon såg var sjukhusinventarier – inget som kunde försvara henne mot det okända hotet.

Det hemska ljudet återkom, denna gång åtföljt av ett djupt, gutturalt andetag. Doften hon känt tidigare blev plötsligt nästan outhärdlig, som om den omslöt hela rummet, trängde sig på i varje andetag.

Nina famlade desperat efter larmknappen och tryckte på den med all sin kraft.

Ett pip ljud från maskinen, men inget annat hände. Ingen rusade in.

Ljudet tystnade, och ett nytt mönster av skuggor rörde sig på golvet.

Något var där inne med henne – och det var inte längre någon tvekan om att det var nära.

Dörren slogs upp med en smäll, och två läkare rusade in tillsammans med en sjuksköterska. Deras ansikten var koncentrerade, rörelserna snabba och målmedvetna.

Larmet från larmknappen ljud fortfarande svagt i bakgrunden, men ingen av dem tycktes notera det ovanliga i rummet – doften, skuggorna eller ljudet som hade skrämt Nina.

"Vad hände?" frågade en av läkarna, en lång man med glasögon och ett lugnande tonfall, medan han närmade sig sängen.

Nina försökte prata, men orden fastnade som klibbiga på tungan. Hon pekade mot fönstret, andades häftigt, och försökte samla sig. "Någon... någon var här," fick hon fram till slut, rösten darrande av skräck.

Den andra läkaren, en kvinna med kortklippt hår och ett bestämt uttryck,

gick fram till fönstret och drog undan gardinerna.

Mörkret utanför var kompakt, regndroppar rann ner för glaset och reflekterade ljusen från gatlyktor långt bort. "Ingen där ute," konstaterade hon lugnt men vaksamt. Hon tittade noga på låset och fönsterramen. "Det här fönstret har inte öppnats."

Sjuksköterskan klev fram och lade en hand på Ninas arm, den var kall och vänlig. "Du är trygg här, Nina," sa hon med mjuk röst. "Ibland, efter en traumatisk upplevelse, kan hjärnan spela oss spratt."

"Nej!" Ninas röst var plötsligt skarp, fylld av desperation. "Jag vet vad jag hörde. Det var någon här inne, och den där doften..." Hon tystnade, tårarna brände bakom ögonlocken. "Jag känner igen den doften.

Den var där... den kvällen."

Läkarna bytte en snabb blick, deras ansikten behöll en professionell fasad, men det fanns en antydning till oro i deras ögon.

Den kvinnliga läkaren gick fram till monitorn och kontrollerade Ninas vitala värden. "Vi ska hålla dig under extra uppsikt," sa hon. "Och vi informerar säkerhetspersonalen för att se till att ingen obehörig kan ta sig hit."

Sjuksköterskan stannade kvar hos Nina medan de andra gick ut för att diskutera situationen. "Försök vila, Nina," sa hon mjukt och justerade täcket över henne. "Vi är här för att skydda dig."

Men trots deras lugnande ord kände Nina att något inte stod rätt till.

Hon kunde fortfarande känna doften, svag men ihärdig, som ett hot som vägrade försvinna. Och i sitt inre visste hon – hon hade inte inbillat sig.

Någon hade varit där.

När Nina slog upp ögonen nästa morgon möttes hon av ett främmande rum.

Det sterila vita ljuset från taklampan bländade henne, och det tog några sekunder innan hennes suddiga syn klarnade. Rummet var annorlunda än

det hon somnat i – mindre, enklare, och med en kylig tomhet som fick henne att känna sig instängd, som om väggarna närmade sig.

Hennes blick svepte runt i rummet, försökte hitta något bekant, men allt kändes fel. Sängen hon låg i var hårdare, och istället för de sedvanliga sjukhusapparaterna fanns det bara en enkel pulsmätare vid hennes sida. Fönstret var fördraget med tunga gardiner, och dörren, som tidigare varit öppen mot korridoren, var nu stängd, utan något ljud som trängde igenom. "Var är jag?" mumlade hon, rösten grov av sömn. När hon försökte sätta sig upp, sköt en skarp smärta genom hennes kropp.

Huvudet bultade som om någon slagit på det med en hammare, och en förvirring, som en dimma, rullade över hennes sinnen.

Det fanns inga namnbrickor, inga logotyper som kunde avslöja vilken avdelning hon befann sig på. På nattduksbordet stod en enkel kanna vatten och ett glas, men inget mer.

Hon sträckte sig långsamt efter larmknappen, men den var borta.

Hennes hjärta började slå snabbare, slag för slag, som om det också kände på sig att något inte stämde.

Nina tog ett djupt andetag och försökte resonera med sig själv.

Kanske hade de flyttat henne till ett annat rum under natten? Men varför skulle ingen ha berättat det för henne? Och varför kände hon sig som om hon var fångad i en dröm som inte ville släppa taget?

"Hallå? Är det någon här?" ropade hon försiktigt, men ingen svarade. När inget hände, ropade hon högre, mer desperat: "Hallå!"

En svag knackning hördes från dörren, och Nina stelnade till. Dörrhandtaget rörde sig långsamt, nästan tveksamt, innan dörren öppnades på glänt. En sköterska klev in, men det var inte någon Nina kände igen.

Kvinnan var klädd i en enkel vit uniform utan några märken eller namnbrickor, och hennes ansikte var märkbart uttryckslost, som om det var en mask hon bar.

"God morgon, Nina," sa sköterskan med en märkligt monotont röst, nästan

som om hon läste från ett manus. "Hur mår du idag?"

"Var är jag?" frågade Nina snabbt, rösten skarp av oro.

"Det här är inte mitt rum. Vad händer?"

Sköterskan log ett stelt leende, men det nådde inte hennes ögon, som om hennes ansikte var bortkopplat från resten av hennes kropp.

"Du är trygg, Nina. Försök slappna av.

Läkarna kommer att prata med dig snart."

Innan Nina hann ställa fler frågor vände sig sköterskan om och lämnade rummet. Dörren stängdes bakom henne med ett tyst klick. Nina stirrade efter henne, och känslan av att något var fruktansvärt fel växte sig starkare, som en tryckande klump i bröstet.

Det här var inte sjukhuset hon hade blivit intagen till.

Det var något annat. Och hon visste att hon behövde ta reda på vad – innan det var för sent.

Nina stirrade ut i det okända rummet med en överväldigande känsla av att ingenting längre var som det brukade vara.

Hennes tankar snurrade i en oändlig loop av frågor – var var hon?

Vad hade hänt med den sjukhusmiljö hon mindes? Varför kände hon den där kusliga, bekanta doften som väckte gamla, förträngda mardrömmar? Doften var som en osynlig närvaro som smög omkring henne, påminnande om något långt bortom hennes nuvarande medvetande.

Plötsligt hördes ett dovt dunkande ljud från korridoren, nästan som om något slog rytmiskt mot väggarna. Ljudet växte, blev allt högre och mer hotfullt.

Hennes hjärta började slå snabbare, som om det försökte varna henne.

Något var på väg. Dörren öppnades med en dämpad knarring, och en man med mörka ögon och en kall, bestämd uppsyn steg in. Han bar en vit rock, men ingen namnskylt eller emblem fanns på hans kläder.

Hans ansikte var allvarligt, nästan stelt, som om han var oförmögen att visa någon form av mänsklig värme.

"God morgon, Nina," sade han med en röst som var både lugn och obeveklig,

"Jag är Dr. Lindström.

Du har varit med om en del saker, och nu är det dags för nästa steg i behandlingen."

Nina försökte resa sig, men förskräckt upptäckte hon att hennes ben kändes som bly, tunga och orörliga. I bakgrunden hördes ljudet av skrittar, och den tidigare sköterskan dök upp, hennes ansikte ännu mer tomt och mekaniskt än tidigare.

Hon höll en liten låda i handen, och hennes rörelser var fullständigt kontrollerade, som om varje steg var inövat.

"Du behöver inte vara rädd," sade Dr. Lindström med en lätt nick.

Hans ton var fysiskt lugn, men han bar på något som fick hans ord att kännas som en befallning. "Vi ska hjälpa dig att minnas, att förstå vad som verkligen hänt.

Men ibland måste man gå igenom smärtan för att finna sanningen."

Nina kände en kall rysning sprida sig genom kroppen.

Hans ord var lika lugnande som is –

ett underhållande sken av hjälp som döljer något mycket mörkare. Och den där konstanta, bekanta doften... den var där igen, påträngande och hotfull.

Plötsligt återvände minnet av den kusliga kvällen: regnet, de osynliga skuggorna, och en röst – den samma röst som nu ekade genom hennes medvetande.

"Vem är ni?" stammade hon, hennes röst bruten av förtvivlad oro.

"Vad vill ni med mig?"

Dr. Lindström log, men det var inget vänligt leende.

Hans ansikte var avståndstagande, kallt. "Vi vill bara att du ska förstå,

Nina. Det finns sanningar som måste uppdagas.

Vad vi erbjuder dig är en chans att återvända – att få veta vem du verkligen är och varför du hamnade här."

Rummet fylldes plötsligt av en tryckande tystnad, som om luften blev tätare. Utanför dörren hördes återigen de dova, rytmiska ljuden, som om någon – eller något – markerade tidens gång.

Var det ett tecken? Ett meddelande? Nina försökte bortse från det, men den konstanta doften fyllde hennes lungor, och nu kände hon hur varje andetag var en kamp.

En kamp mellan att acceptera sanningen och att stå emot den.

Nina slöt ögonen för ett ögonblick, försökte samla sina fragmenterade minnen.

Allt var som splittrade pusselbitar, som hon visste inte skulle passa ihop. Och ändå... varje gång hon försökte sätta samman dem, kände hon den smärta de bar på – smärtan av något förlorat, något förträngt.

Skulle hon våga låta minnena falla på plats? Eller skulle den smärtsamma sanningen visa sig vara ett pris för friheten?

I rummet, där varje skugga och varje ljud nu talade om något okänt och hotfullt, fann Nina sig själv i ett dilemma – att luta sig mot de löften om återupptäckt som Dr. Lindström gav, eller att fly från en verklighet som kändes alltmer surrealistisk och skrämmande.

Med en darrande röst frågade hon:

"Vad är det här för behandling, Dr. Lindström?

Och varför känns det som om jag redan har varit här förut?"

Svaret hängde i luften, tungt och obevekligt, medan de mörka ljuden från korridoren fortsatte sin dova symfoni.

Det var uppenbart att ingen väg längre ledde tillbaka till det trygga förflutna – endast framåt, in i det okända, där sanningen väntade att avslöjas, oavsett hur smärtsam den än skulle vara.

Plötsligt, mitt i den ansträngda tystnaden, började allt skaka. Det var som om sjukhusrummet självt fick liv – väggarna vibrerade, och lamporna blinkade vilt innan de gick av.

En kraftig darrning gick genom sängen, och ljudet av något tungt som föll hördes från en närliggande hylla. I detta ögonblick förändrades allt.

Dr. Lindström och sköterskan vid sängen stelnade till.

Skuggan av en hotfull närvaro tycktes breda ut sig i rummet, som om en osynlig kraft var på väg att släppa lös något ohyggligt.

En kall rysning gick längs Ninas ryggrad när hon hörde ett kusligt, gnisslande ljud som kom från taket – ett ljud som liknade ett urverk som gått helt fel.

Doften som tidigare väckt obehag, den konstanta, bekanta doften, intensifierades nu till en nästan kvävande närvaro.

"Vad i...?" viskade Dr. Lindström med en röst fylld av chock, medan sköterskan rusade fram och försökte återfå kontrollen över situationen.

Men innan de hann reagera fullt ut, hördes en förvrängd viskning som ekade genom rummet, en röst full av både desperation och ond.

"Nina..."

Det var inte längre bara en skugga eller en varning; det var ett rop från djupet av en mardröm. I samma ögonblick krossades en metallisk behållare mot golvet med ett högt klirrande ljud, och en virvel av rök steg upp, fylld av en intensiv, förmultnande doft. Den hemska energin som nu fyllde rummet fick hela rummet att kännas som om det var på väg att slitas isär – väggarna krökte sig som om verkligheten själv inte kunde hålla ihop längre

Tiden, som tidigare kändes som en evig väntan, började nu sakta ner till en nästan oändlig förlängning. Varje sekund var en krossande evighet av skräck, där Nina inte längre visste om hon kunde lita på sina egna sinnen.

Rummet var inte längre en plats för helande – det var en plats för plågsam uppenbarelse.

Nina, som redan kämpat med att förstå sin situation, kände hur hennes hjärta rusade och hennes kropp stelnade av ren panik.

I detta ögonblick visste hon att något otroligt hemskt hade släppts lös, något som hotade att förvandla hennes verklighet till en labyrinth av outhärdlig skräck. Rummet, en gång en plats för helande, hade förvandlats till en arena

där fruktan och mörka krafter nu regerade.

Med ögon stora av skräck såg hon hur Dr. Lindström och sköterskan kämpade för att hitta en förklaring, medan den hemska närvaron långsamt omslöt dem alla.

Det var nu uppenbart att inget längre kunde återgå till det normala – något fruktansvärt och okänt höll på att skriva om verkligheten.

Nina kände hur hennes ben gav vika under henne, och hon sjönk tillbaka ner i sängen, fast i en fångenskap som inte bara var fysisk. Hennes tankar snurrade vilt, men de var fortfarande fångade i ett virrvarr av förlorade minnen och obehagliga intryck. En kall svett rann längs hennes panna när hon stirrade på Dr. Lindström och sköterskan, som fortfarande kämpade för att återfå kontrollen.

Deras rörelser var förvridna, som om de inte längre var människor utan marionetter dragna av en osynlig kraft.

"Det... Det här är inte rätt," mumlade Nina, men hennes röst var bara en viskning i den tryckande tystnaden. "Det är som om vi inte längre är här... som om allt är en... dröm."

Sköterskan, som förlorat all glans i sina ögon, vände sig långsamt mot Nina. Hennes ansikte var inte längre ett ansikte utan en mask av förlorad mänsklighet. Ett fruktansvärt, mekaniskt leende spred sig över hennes läppar, och i det ögonblicket var det uppenbart att hon inte längre var samma kvinna som tidigare.

"Det är inte en dröm, Nina," sade hon med en röst som inte var hennes egen.

"Du har redan varit här förut... och du kommer alltid att återvända."

Nina ryste vid orden, en isande känsla av déjà vu slog över henne.

Hennes ögon flackade omkring i rummet, men allt verkade som en suddig, förvriden version av den verklighet hon en gång känt till.

Färgerna var förvrängda, som om de såg ut genom ett regnigt fönster, och ljuden var förvrängda – de ekade som förlorade röster i ett förlorat rum.

"Vad är det ni vill från mig?" stammade Nina och kämpade för att behålla någon form av kontroll över sina tankar. "Vad vill ni att jag ska minnas?"

Dr. Lindström steg fram, hans ansikte nu inte bara allvarligt utan också obevekligt, som om han var en domare som skulle avgöra hennes öde. "Vi vill att du ska förstå, Nina," sade han, och hans röst var nu förvrängd, som om han talade genom ett filter av oigenkännliga känslor.

"För att förstå sanningen måste du genomgå smärtan... och den smärtan kommer att leda dig till frihet."

"Frihet?" Hon viskade ordet som om det var en förlorad idé. "Hur kan smärta leda till frihet?"

Han log ett kallt, nästan elakt leende.

"För att förstå din egen plats i detta... måste du konfrontera vad du har blivit." I det ögonblicket började rummet att förändras igen.

Väggarna, som varit en stabil barriär förut, började smälta och vrida sig, som om de var gjorda av vax. Ljusstrålarna från lamporna slets sönder och krossades i små fragment som flög genom luften, endast för att försvinna in i den förvrängda dimman.

Nina släppte ett skrik när hon såg skepnader röra sig i den förvrängda mörka dimman.

Figurer som inte borde ha funnits där – ansikten och kroppar som bara var skepnader av skräck. Och mitt i allt detta kände hon en annan närvaro, något större, något mörkare.

En skepnad som stirrade på henne genom dimman.

"Du kan inte fly från detta," viskade skepnaden i mörkret. "Det är för sent för att vända tillbaka."

Kylan som fyllde rummet var inte längre fysisk – den var psykologisk, ett grepp om hennes själ, en överväldigande känsla av att inte längre ha någon plats i världen. Det var som om hon stod på gränsen till en annan dimension, en plats där ingen möjlighet till flykt fanns.

Nina försökte skrika, men ljudet var förlorat i det övernaturliga vakuum som nu

omslöt henne. Det var som om världen hade blivit en återspeglings av något som var bortom tid och rum. Och där, bland mörka skepnader och förlorade minnen, började Nina förstå att hon kanske redan var död – att hon hade varit fångad här längre än hon hade vågat tro. Och så, i denna obevekliga natt, när det mörka var på väg att sluka henne, visste Nina att det inte fanns någon väg tillbaka – bara vägen framåt, genom mardrömmen, genom smärtan, och in i den sista, smärtsamma sanningen.